

El crit de dolor de l'artista Antonio Nicolás sobre la guerra a Gaza busca espais a l'Empordà on fer-se sentir

La seva vinculació amb Palestina és profunda: "Fa quaranta anys vaig adoptar un fill d'allà"

Crea escultures, maniquins amb caretes de nens assassinats i pintures impactants per no mirar cap a una altra banda

Des de Cabanes, a l'Alt Empordà, l'artista Antonio Nicolás transforma el dolor i la indignació en art a través de la instal·lació i ara què, un crit per la Pau a Palestina. Amb una trajectòria marcada pel rebuig a la violència i la guerra, el seu nou projecte denuncia la tragèdia a Gaza a través d'escultures, quadres i instal·lacions que tenen com a objectiu colpejar la consciència del públic. La seva vinculació amb Palestina és profunda: "Fa quaranta anys vaig adoptar un fill d'allà". Ara, davant l'horror que es repeteix, recull rostres de nens morts, els dona forma i veu en una obra crua, inquietant i necessària. "Una crida a no mirar cap a una altra banda", destaca l'artista.

Des de fa mesos, Antonio Nicolás treballa en una instal·lació artística colpidora que neix de la seva profunda implicació personal amb el conflicte palestí. El projecte, que ell mateix defineix com "una denúncia visual de l'horror", inclou una sèrie d'escultures de grans dimensions, maniquins i quadres que retraten les víctimes més indefenses de la guerra: els infants. Amb bitlles d'un metre setanta, pintats de gris i amb només el rostre visible -ulls i boca colpits pel silenci del dolor-, l'artista vol transmetre l'impacte dels bombardejos en les persones, cobertes per la pols. A terra, maniquins amb caretes fetes a partir de fotografies reals de nens assassinats, i contra la paret, una sèrie de vint quadres que conformen la sèrie Nens numerotats, una memòria visual de rostres que s'estan esborrant. L'obra es completa amb una instal·lació de 50 barques i un vídeo basat en el discurs final d'El gran dictador, de Chaplin: "És un discurs bellíssim, ple d'humanisme, però que avui sembla totalment esborrat per una època marcada per la violència i la deshumanització per això hem deformat la imatge", lamenta.

Nicolás connecta el dolor actual de Gaza amb una ferida oberta des de fa dècades: "Això que vivim amb el poble palestí no és nou. Fa més de setanta anys que dura. I el món continua mirant cap a una altra banda.". L'exposició no busca tenir un impacte comercial, sinó despertar consciències: "No és una obra pensada per vendre, sinó per fer pensar, ja ningú voldria tenir a casa seva una obra que reflecteix el rostre d'infants assassinats". Tot i això manifesta que "les obres són molt estètiques, ja que he volgut expressament fer quadres bonics, amb colors vius i agradables, perquè aquests nens eren bells, portaven dins una alegria pura".

Ara l'artista busca espais on poder exposar aquesta obra, tot i saber que el seu contingut és incòmode i poc apte per a circuits convencionals. "Per exposar aquesta instal·lació necessito espais d'uns 40 o 50 metres quadrats, amb possibilitat de col·locar escultures i penjar quadres a les parets, sigui amb sistemes d'exposició o amb la possibilitat de clavar-hi claus. Poden ser sales municipals, centres culturals i poder comptar amb el suport actiu d'ajuntaments o entitats per difondre aquesta causa. El més important per a mi és que la mostra arribi al públic, que la gent la vegi i, si pot ser, que li faci pensar en el que està passant".

El compromís amb la causa palestina no li és aliè ni recent: anys enrere, va treballar per la Creu Roja Suïssa i va gestionar un centre d'acollida per a sol·licitants d'asil polític, durant l'època del conflicte al Líban. Molts dels refugiats que hi van arribar eren palestins, i alguns mostraven cicatrius físiques i emocionals d'allò que havien patit en presons i camps. "És una cosa que em va colpejar molt, em va arribar molt endins, i és d'aquí que neix la necessitat de fer aquesta sèrie", explica.

Ja fa anys, quan va esclatar la guerra dels Balcans, va crear una instal·lació amb diaris de l'època com a material de creació. Aquella obra s'ha recuperat recentment per a la Ruta de l'Art de Castelló d'Empúries, aquest mateix mes d'octubre on també l'artista ha pogut presentar les seves darreres obres, amb les quals ara, dècades després, continua canalitzant aquell dolor a través de l'art, en una denúncia visual que

interpel·la directament l'espectador. Nicolás treballa amb un llenguatge expressionista, formes desinhibides i colors vius que poden semblar lúdics, a primera vista. Però sempre hi ha un concepte profund darrere de cada peça; una reflexió que convida a mirar més enllà de l'estètica. Les seves pintures i escultures són una explosió de color, creativitat i crítica social que conviden l'espectador a fer una reflexió incòmoda però necessària.

Font del document:

<https://www.diaridegirona.cat/cultura/2025/11/03/crit-dolor-lartista-antonio-nicolas-gaza-123302017.html>